

Tal dia com avui fa...

1 any

Una nova fita

Amb el lema *Fem la República*, centenars de milers de persones tornaran a omplir els carrers de Barcelona, en una Diada excepcional.

10 anys

Diada preventiva

La sentència pendent del TC aboca a una Diada preventiva. L'actitud dels poders de l'Estat en la consulta d'Arenys inflama l'eix nacional.

20 anys

El diàleg amb ETA

El president del govern central, José María Aznar, es mostra "absolutament obert" i "disposat" a reprendre els contactes amb ETA.

Full de ruta

David Marín

Coses a fer a Barcelona

Avui passen dues coses importants a Barcelona. Una és a la tarda i és ben coneguda per tothom: s'hi concentraran milers, desenes de milers, centenars de milers, probablement, de persones partidaris de la independència de Catalunya. La guerra psicològica, que és un dels fronts més bèsties oberts per contrarestar aquest moviment des que es va convertir en una realitat terriblement propera per a l'Estat espanyol, convertirà la xifra de manifestants en una arma més de combat, per certificar un cop més, com tantes vegades des del 2012, que "el procés ha mort", "es desinfla", es converteix en pols de la història. Al moviment independentista l'han enterat tantes vegades des del 2012, que els independentistes haurien de riure-se'n amb ganes, de qualsevol titular o declaració interessada l'endemà de la Diada. És cert que hi ha desànim entre molts independentistes, i fins i tot empenyament, per la incapacitat o falta de voluntat dels líders polítics de traçar un nou camí que porti cap a la independència. I segurament alguns d'aquests manifestants es quedaran a casa. Però que ningú no s'equivoci: no és que hagin deixat de voler la independència. El dia que la política i el carrer recuperin la seva comunitat anterior, els carrers tornaran a bullir com ho van fer la tardor del 2017 i ells tornaran a ser-hi. Amb més experiència que abans, a més. I la lògica diu que, si la gent avui continua sent favorable a la independència de la manera tan massiva com ho ha estat els darrers anys, aquesta comunitat i aquest bullir hi tornaran a ser.

L'altre fet important que passarà avui a Barcelona es troba a la plaça de la Catedral. La Setmana del Llibre en Català ha arribat al seu equador. I, com els darrers anys i si el temps no ho malmet, durant la Diada s'omplirà de manera extraordinària i es convertirà en una mena de Sant Jordi escapat del calendari. Fa temps que diuen que el català va de baixa, i que la gent llegeix menys, que el llibre en paper ho té difícil en la nova era de les pantalles digitals i les plataformes audiovisuals. Al llibre, de paper, i en català, l'han enterat els seus enterradors tantes vegades, que res millor que passar avui al migdia per la plaça de la Catedral i comprovar que allò és una festa tan plena de vida, de gent àvida de llibres, d'escriptors amb talent i d'editors valents, que és qualsevol cosa excepte un enterrament.

Tribuna

Jordi Llavina Escriptor

Paraules

No trobeu fascinants els ressons d'algunes paraules del nostre idioma? Malmirrés, per exemple, que el diccionari defineix com a "taciturn", però també així, en segona accepció (és la que jo coneixia, pel parlar del Camp): "Temporalment o habitualment malaltís, que no es troba prou bé." O maixant, bellíssima paraula, no recollida per Fabra, que és fàcil de relacionar amb la francesa *méchant*: "Entremaliat."

SEGONS L'AMIC I GRAN ESCRIPTOR Joan Rendé, qui és maixantó, a pesar que la forma sembla que en rebaixi el sentit, encara és més trapella. El món i els pobles en van plens, de brivalls maixantons! A més, quan es diu aquest mot, se sol acompanyar d'un gest i d'una pronúncia ben característics: la mà dreta tancada, com si fes anar un tornavis que colla fort un cargol; pel que fa a la dicció, els que tingueu una certa edat imagineu el memorable Capri dient-la d'aquella manera seva que tenia de dir les coses (i els qui no tingueu prou edat, però sí internet a casa, teclegeu al Google Joan Capri, i llestos!).

UNA VEGADA VAIG SENTIR una anècdota molt bona, que tenia com a protagonista Martí de Riquer. Es veu que algú es va presentar a casa seva per dur-li la versió actualitzada del diccionari oficial, i l'il·lustre romanista, després d'obrir el patracol i de fullejar-lo intencionadament, va deixar caure: "Ves, accepten guapo, que n'hi ha tan pocs, i no *tonto*, que n'hi ha tants!" A mi la facècia riqueriana m'interessa per una raó: ¿què es dona per bo i què no (encara)? No ha de ser una feina fàcil, aquesta, però és evident que comptem amb reputadíssims professionals que hi treballen des de la Secció Filològica de l'IEC i que segur que tenen raons molt sòlides per acceptar una paraula i no una altra. Fa poc la meua perruquera em preguntava: "¿Com en dius, tu, d'*enjupir*?" Jo li vaig respondre: "¿Enjum... què?" Es veu que vol dir, si

més no a la Conca de Barberà, enganxar-se el dit en una porta. Vaig recordar que a Gelida jo havia sentit, per expressar exactament el mateix, *ensolir*. Transcriu aquests verbs tal com raja, perquè no apareixen a cap diccionari. Sí que surt a l'Alcover Moll aixonar (que remet a eixonar), per bé que no recull del tot el sentit que hi donem al Penedès: el d'un castell que fa figa (i no vull ser més explícit per no ser políticament incorrecte). Quan vaig dir a l'amiga Montse que aquella paraula no existia, amb tota la raó del món ella va arrufar el nas: "Jo l'he dit tota la vida!" Vaig corregir la meua afirmació: el fet que un terme no aparegui al diccionari no vol pas dir que no sigui perfectament viu.

UN DARRER EXEMPLE. Jovenejar surt al diccionari: "Fer actes propis d'un fadrí, de la joventut." No hi surt *vellejar* (que sí que apareix al DCVB): "Esser vell; tornar vell." En canvi, el diccionari oficial sí que reporta vellotejar: "Començar a ésser vell." ¿No seria més plausible *vellejar*?

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

Reflexions sobre l'article d'Enric Serra

■ L'article d'Enric Serra a la revista La República de la setmana passada m'ha semblat molt interessant, i més interessant seria que el poguessin llegir totes les persones que viuen a Catalunya; els nascuts aquí i els vinguts d'arreu del món. Pel que fa a aquests últims, entenc perfectament el sentiment d'estimació que tenen per les terres que han hagut de deixar, però això no ha de ser obstacle per sospesar desapaassionadament el més convenient per a ells i per als seus fills. L'amor pel lloc d'origen no s'ha de perdre mai. Jo soc independentista i sento molt d'afecte pels pobles d'Espanya que conec força. Voldria, senzillament, que totes aquestes persones a qui m'he referit reflexionessin si és conve-

nient o no formar un sol poble, amb les diferències pròpies de cultures diverses, però amb l'objectiu de millorar substancialment les nostres condicions de vida: econòmiques, culturals, de solidaritat... Aquest és el meu desig.

PERE DOTRAS SERRABELLA
Canet de Mar (Maresme)

Entendre'ns?

■ Dos no es barallen si un no ho vol. Dos no s'entenen si un no ho vol. Dos no dialoguen si un pensa que dialogar vol dir acceptar les meves propostes. Això és el que passa al govern de l'Estat en funcions. Això no hi ha qui ho desencalli.

PILAR PORCEL I OMAR
Sabadell (Vallès Occidental)

Esteban Gesa i Obeses

■ El president del Partit Popular de Sabadell, Este-

ban Gesa, ha carregat per motius polítics contra l'Ajuntament per la contractació del grup musical Obeses per a tocar en la festa major de la ciutat (amb l'alcaldeessa Marta Farrés com a víctima col·lateral). No és que jo sigui fan del grup, però evidentment crec que he d'escriure al vostre diari per a defensar-los, perquè em sembla un escàndol. Sincerament, el que ha fet el Sr. Gesa em sembla una *boutade*, i si no és capaç de respectar les opinions de qui no pensa com ell, no sé què fa posat en política. Sabadell es mereix molt més que aquesta mena d'esgarips.

LLUÍS PALOMA SÁNCHEZ
Terrassa (Vallès Occidental)

La unió dels independentistes

■ Durant la guerra civil espanyola (1936-39) a la part

republicana el fort partit comunista estalinista va organitzar una campanya en contra del POUM (Partit Obrer d'Unificació Marxista) fundat el 1935 per la fusió del Bloc Obrer i Camperol i l'Esquerra Comunista, dirigida per Andreu Nin. A l'Andreu Nin l'havien expulsat de l'URSS perquè havia pres partit per Trotski en la lluita per la successió de Lenin. També hi van haver baralles entre els comunistes del PCE i la CNT en lloc de lluitar tots units en contra dels feixistes revoltats. Tots sabem quin va ser el resultat. Salvant les distàncies, penso que hi ha una similitud entre les discrepàncies dels diferents partits independentistes. No seria més intel·ligent anar tots units i deixar les desavinences per quan s'hagi assolit l'objectiu?

MARTÍ GUERRERO COTS
Barcelona